

nyttelsen af Sukkerogiererne, end naar man kun har dem til Brugelighed med Ansvar overfor de virkelige Eiere, nemlig Selskabet. Det er ganske vist, at det kan man ogsaa komme ud over, naar man vilde gjøre den strenge Ret gjældende og igjennem Eksekution sætte sig i definitiv Besiddelse af Pantet; men saa bliver der endnu Et tilbage, og det er Kolonialkassens Stilling lige overfor Sukkerogiererne. Forholdet er jo dette, at Kolonialkassen er Garant saavel lige overfor Statskassen som overfor Aktionærerne for et Udbytte af 5 Procent; men denne Garanti ophører ikke ved, at Fællessukkerogiererne gaa over i Statskassens egne Hænder, naar ellers Selskabet vedbliver at bestaa. Garantien er her ligesom Garantien for ethvert andet Papir givet absolut. Det, som vil opnaas gennem den Ordning som Lovforslaget foreslaar, er at selve Selskabet opløses og dermed ethvert fremtidigt Krav paa Kolonialkassen, saa er det afluttet, saa ere vi færdige, medens det i modsat Tilfælde hviler som Gjæld paa Kolonialkassen. Det er en meget betydelig Forskjel, og det forekommer mig, at hvorledes man end ser paa den koloniale Selvstændighed, kan det dog i Virkeligheden ikke være Moderlandet ligeaahldigt, hvorvidt Kolonierne blive i Stand til at bære deres egne Udgifter. Vil man ikke fuldstændig opgive Kolonien, kan Moderlandet efter min Formening ikke undbrage sig fra at yde Kolonien Hjælp under en eller anden Form, i hvert Tilfælde kan Moderlandet umulig slippe for at afholde de sædvanlige Statsudgifter derovre, naar Midlerne ikke ere tilstede i selve Kolonialkassen. Det forekommer mig altsaa, at Koloniens finantstille Stilling ikke kan betragtes som Moderlandet fuldstændig uvedkommende. Jeg har aldrig erkjendt og vil aldrig erkjende, at den Garanti, som Kolonialkassen har paataget sig, kan gjøres gjældende mod den danske Statskasse. Det er jo en Tanke, der ofte har været fremme, at Aktionærerne i sidste Instants kunde gjøre deres Krav gjældende her, men det har jeg ikke erkjendt og vil paa ingen Maade erkjende. Paa den anden Side kan jeg imidlertid ikke slutte mig til den Betragtning, at Kolonialkassens finantstille Stilling skulde være os ganske ligegyldig, fordi vi engang efter Loven af 1863 have befalet Kolonien at være en selvstændig Del af Staten, der skulde bære, ikke alene sine kommunale Udgifter, men ogsaa visse Statsudgifter. Vedtages Lovforslaget, og gaar Overenskomsten altsaa i Orden, vil Selskabet opløses og dermed ethvert Fremtidskrav paa Kolonialkassen ophøre. Og hvad Fortidens Krav angaar, disse Koupons, som Kolonialkassen

er Garant for, er det ganske klart, at dersom man ikke gaar ind paa, hvad jeg dog antager, man vil, at modtage af Staten 60 pCt. af Kouponernes Paalydende, vedblive de at være en Fordring paa Kolonialkassen for det fulde Beløb, men derved er jo ikke Noget forværret i Sammenligning med den nuværende Stilling. For saavidt 30 pCt. findes at være en særdeles stor Indløsning for en Fordring, et Aktiebrev, der hidtil ikke har givet noget Udbytte, maa det dog erindres, at den Fordring, der indløses ved dette Aktiebrev, i Virkeligheden er 150. Den deler sig nemlig saaledes: Aktiebrevet 100, og forsalbne, ikke betalte Koupons 50, saa at Vedkommende i Virkeligheden faar 30 i Stedet for 150; det er klart. Vedkommende har betalt 100 Kr. for Aktiebrevet, han har et retsligt Tilgodehavende hos Kolonialkassen for 10 Mar af 5 pCt. aarlig, altsaa 50, saa at det samlede Tilgodehavende altsaa er 150, og det er for disse 150, man er kommen overens om, at Vedkommende skulde kvittere for at faae 30, og det er altsaa i Virkeligheden kun $\frac{1}{5}$ af det samlede Tilgodehavende, som Aktionærerne have. Jeg synes derfor ikke i og for sig, at Cifferet er saa stort, naar man da ellers vil give Noget for disse Aktier. Jeg skal endnu kun gjøre den Bemærkning, at Sukkerpriserne for Dieblikket ganske vist ere lave, men de ere dog $\frac{1}{2}$ Gang høiere, end de vare den Gang de for et Par Aar siden vare paa det Laveste derovre, og der er altsaa Sandsynlighed for, at denne Kampagne ved en lille yderligere Fremgang af Sukkerpriserne vil kunne bringe et taaleligt Resultat tilveie. Meget sagnvink tror jeg dog, det er det Bedste, man ikke er. Jeg kan altsaa vedblivende anbefale Lovforslaget til Vedtagelse. Det er ganske vist, at man ved at fortsætte Bedriften kun som Panthaver kan undgaa at tilføie Sukkerdyrkingen et Livsjaar, men jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgtreds (Tuten) i, at til Evighed kan man ikke fortsætte med det Forhold at drive Sukkerogieriet paa de egentlige Eieres Vegne; lidt før eller lidt senere maa det efter min Mening komme til en Opgjørelse, thi jo længere man udsætter denne Opgjørelse, desto større bliver den rene og klare Gjæld, der kommer til at paahvile Kolonialkassen. Jeg tror derfor, at hvis man ellers kan komme til den Anstufelse, at det ikke er nogen høi Indløsningssum, der er foreslaaet, vil man gjøre langt bedre ved at slutte Overenskomsten nu end ved at tage en saa haard Forholdsregel, som det er ved Eksekution at sætte sig i Besiddelse af Pantet, hvorved Selskabets Fordringer